

moremo prištevati h katoliškemu življenju in društvenemu delovanju.

Katoliki Avstrije! Ne pustimo, da bodo kedaj rekli naši vnuki: „Naši očetje so bili malomarni za vsa velika vprašanja človeštva, prekratkovidni, da bi jih cenili, preozkosrčni, da bi se združili; preboječi za delo in žrtve“.

Torej združeni v boj sedanjosti! To nam zagotovi blagoslov prihodnosti.

Kar pa je Gospod posebne blagoslove obljubil onim podjetjem, ki so priporočena njegovemu božjemu Srcu, izročimo ta drugi občni avstrijski katoliški shod v varstvo božjemu Srcu Jezusovemu in prosimo vse, ki ljubijo Boga in njegovo sv. cerkev, cesarja in domovino, naj prosijo v molitvi presveto Srce Jezusovo milosti in blagoslova za važno in veliko delo, katero pričenjamo.

Na Dunaji, Vseh svetnikov dan 1888.

Anton grof Pergen,
odb. načelnik.

Gospodarske stvari.

Jesen in sadno drevje.

Veliko se govori in piše o sadnem drevju v naših dneh in če hoče človek gledati na vse to, kar se mu svetuje, težko, če dohaja, če prepozna, da je to tudi tako potrebno, kakor se mu razkazuje. Mi sicer ne znamo, ali še beró naši bralci druge reči, ki spadajo v gospodarstvo, kakor so te, ki jih mi razpravljamo v našem listu. Za tisto se ve, da prevzame list, ki o čem piše, poroštvo na svoje roke.

Ker podamo mi našim bralcem, za to smo več ali manj tudi porok, da je tako, kakor pišemo. Kolikor poznamo v obče reči, ki se ponudijo sem ter tje našim bralcem, ne bode krivo, če se ravna po njih, za vse pa se vé, da ne prevzamemo poročstva. Iz velike večine je dobro, kar se jim tu in tam svetuje.

Na eno pa je vendar le dobro, če opomenimo naše bralce — na to, da ne verjamejo vsega, kar jim nasvetuje kje kdo ustmeno; to ni vselej dobro. Pri tem naj bodo naši bralci oprezní, posebno kedar jim ponuja kdo reči za kup, za to, da kupijo od njega, bodi že mlada drevesca ali pa tudi le mladike, ki so, kakor se jim pravi, že zlahtne. To po gostem ni resnica in če kupi človek tako reč, ne da ve, je-li tudi pravo blago, katero kupi, tedaj ostane velikokrat na cedilu, čez več let še le izpozna, da so ga ukanili.

Za to bodi gospodar v tacihi rečéh oprezen, naj ne kupuje dreves, naj ne ravna z njimi, kakor mu kdor bodi to nasvetuje. Sedaj stojimo v jeseni. Ne bode izmed naših bralcih veliko, ki bi ne imeli že kaj zlahtnih sadnih dreves.

To je dobro ali ni še vse, sedaj jim treba, da le-to tudi lepo okovarijo, to je, da znajo, kako gre taka drevesca oskrbeti, da ne bode škoda pri njih vsled dolge zime.

Mi jim svetujemo v tem, naj omažejo drevesa z apneno zmesjo in to gori do venca drevesa. Zakaj? — Tako mazilo, iz frišnega apna, ovaruje drevo prehude zime, ob enem pa vkonča veliko mrčesjadi, ki se je zarila v skorjo, osnaži drevo mahú in drugih vzrastkov, ki so sicer drevesu na škodo.

Ako se prida apnu še nekaj krvi, bodi katere koli ali tudi kaj tega, kar pride iz stranišč, tedaj je tako mazilo dobro zoper zajčji zob. Večkrat, ko se tako mazilo daje drevesu, bolje je za drevo in tudi listne uši se ne primejo več tacihi dreves. Krvne uši — zoper te pa ni tako mazilo, kajti tudi pri njem zaredi se ti jih lahko, ne da znaš, odkodi da so prišle.

Podlesek in njega odprava.

Na travnikih prikaže se meseca septembra in oktobra neka rdeče-modra rastlina v mnogem številu in pravimo ji podlesek. Ta rastlina cvete jeseni, liste pa požene še le spomladi in zori potlej po leti. Ona je hudo strupena in je torej potrebno, da jo zatremo, kjer koli in brž, ko nam je mogoče.

To pa ni lahko, ker prodira njena čebulja globoko v zemljo, celo čez 30 cm. Najleže se zatira spomladi, ko požene listje. Zato nam služi prišpičena palica. Z njo greš po travniku, na katerem imaš to grdobo in ko jo zapaziš, idi in zabodi s palico sredi med listje, tako, da jo spraviš 40 do 50 cm. globoko ter raniš ob enem rastlino t. j. njeno čebuljo. Potem pa potegni palico ven in pusti luknjo, kakoršnja je nastala, naj se napolni z dežnico! Mokrota škoduje čebulji, ker je dobila ranó in zato začne trohneti. Brž ko ne je bode konec.

Veliko manj bode ti potlej jeseni cvelo podleska in toraj bode tudi veliko manj listja na spomlad. Ako stori človek potlej v spomladi zopet tako, kakor prvo leto, tedaj spraviš še te rastline, ki so ti ostale prvo leto, srečno s travnika. Delo to ni težko in ne hodi predrago. Priden delavec zabode lahko na den do 300krat v zemljo, to pa že nekaj izda, grdobe bode k malu konec. Ker je v naših dneh živina še skorej edina, iz katere dobimo večji denar, za to nam bodi tudi največja skrb za vse, kar služi živinoreji!

Sejmovi. Dne 10. novembra pri sv. Martinu pod Vurberkom, v Poličanah in na Ponikvi. Dne 11. novembra pri sv. Martinu na Paki. Dne 12. novembra v Ormoži, v Hočah, v Marenbergu, pri sv. Martinu pri Slov. Gradci, v Oplotnici, na Malih Rodnah, v Imenem in v Laškem trgu. Dne 14. novembra v Imenem (za svinje.)